

Tanis

Nicu Hăloiu

Tanis

Depind de ea, de lumea asta hâdă,
de măscăricii ce stau pe tronul ei,
răbda-voi deci, cretinii să mă râdă,
răbda-voi deci, cireada de mișei!

Mai răbufnesc și eu din când în când,
nu-i lumea mea, e lumea doar a lor,
de-mi lega-vor limba, voi vorbi, în gând,
tot nădăjduind că și cretinii mor!

Privesc la ei, dar nu pot înțelege,
ce-i tot îndeamnă, în lupta asta surdă,
de ce vor toți păcatele să-și nege
și de ce vorbesc, doar ca să se-audă?

Din locul meu, neînsemnat, mărunț,
îi văd pe toți, jucându-și propriul rol,
dar eu depind de-această lume-a lor,
răbdându-mă, că sunt așa cum sunt!

În lumea lor, mi-am îngrădit o lume,
și-n lumea mea, pe tine eu te-am prins,
e-o lume bună, ce n-are încă nume,
în care eu, nu sunt un om învins!

E lumea-aceea de noi văzută-n vis,
pe când eram la început de drum,
e-un colț de Rai de-acolo din Tanis,
ce poartă Asinor, al tău suav parfum!